

Aantekening bij: Hof Arnhem 14 februari 2012, nrs. 11/00121 en 11/00122, V-N 2012/23.27

Procederen is ook een vak. Vanwege de door de Hoge Raad in gevallen als dit geïntroduceerde verzwaarde bewijslast voor de heffingsambtenaar (HR 24 april 2009, nr. 07/12961, V-N 2009/21.27), is het aan de heffingsambtenaar om de door de belastingplichtige geuite twijfel over de kostendekkendheid van de leges weg te nemen door inzicht te geven in zowel de aard (verhaalbaarheid) als de omvang (cijfermatige onderbouwing) van de posten op de kostenraming. Slaagt de heffingsambtenaar hier niet in, dan is de ultieme consequentie dat de gehele legesverordening onverbindend wordt geacht (HR 13 april 2012, nr. 11/02789, V-N 2012/20.30). Slaagt de heffingsambtenaar er wel in duidelijkheid te verschaffen over de posten, maar oordeelt de rechter dat sommige posten geheel of gedeeltelijk niet verhaalbaar zijn (geen kosten van 'dienstverlening'), dan is de verordening partieel (en niet geheel) onverbindend, tenzij de geraamde baten na eliminatie van de niet verhaalbare posten meer dan 10% uitgaan boven de geraamde lasten en het de gemeente op voorhand duidelijk moet (kunnen) zijn geweest dat de geraamde opbrengsten de geraamde kosten te boven zouden gaan (HR 13 april 2012, nr. 10/03650, V-N 2012/20.32).

Er staat dus nogal wat op het spel voor gemeenten in legeszaken. De heffingsambtenaar zal – bij betwisting van de kostendekkendheid – alles uit de kast moeten halen om aan te tonen dat de raming van kosten en opbrengsten klopt en dat de opgevoerde kosten als verhaalbare kosten van dienstverlening kunnen worden aangemerkt. Immers, de heffingsambtenaar mag ook met andere (eventueel latere) gegevens dan de gemeentelijke begroting aantonen dat de opbrengstlimiet niet is overschreden (HR 16 april 2010, nr. 08/02001, V-N 2010/19.26).

In deze zaak gaat het compleet mis. De heffingsambtenaar komt tot drie keer toe met een gewijzigde kostenraming, waarbij telkens - naar eigen zeggen - onjuistheden worden gecorrigeerd. De omvang van de posten wordt aangepast, zonder inzicht te geven in de onderliggende gegevens, zoals het aantal uren of eenheden dienstverlening en de gehanteerde (uur)tarieven. Over de aard van de posten wordt slechts in algemene zin iets vermeld, zonder inzicht te geven in de soort werkzaamheden en de plaats die die werkzaamheden binnen het proces van de dienstverlening innemen. Daarbij komen nog slordigheden, zoals het hanteren van de legestarieven van het vorige jaar in de opbrengstraming en het enerzijds ontbreken en anderzijds dubbel vermelden van posten. Hoewel de heffingsambtenaar wel steeds informatie overlegt, baat hem dat niet. Immers, de verstrekte informatie deugt niet.

De juiste informatie ontbreekt en de informatie die wel wordt verstrekt, zaait alleen maar meer twijfel. Het gevolg is streng maar rechtvaardig: algehele onverbindendheid van de hele legesverordening. Indien de heffingsambtenaar wel de juiste informatie had verstrekt, had hij de schade voor de gemeente wellicht kunnen beperken tot een partiële onverbindendheid.

Een gemeente kan een zeperd als deze heel gemakkelijk voorkomen. Als zij bij de gemeentelijke begroting een juiste en volledige raming van kosten en opbrengsten van de aan legesheffing onderworpen diensten vaststelt, is er geen vuiltje aan de lucht. Bovendien verschaft de gemeente dan aan belastingplichtigen tijdig de gewenste duidelijkheid. Een professioneel opererende overheid neemt haar toevlucht niet tot dit soort gemodder achteraf.